

”SFINTE NIFON, IZBĂVEȘTE-NE!”

Cu câțiva ani înainte de fericita sa adormire, Bătrânul Visarion Dionisiatul, povestea următoarea minune a Sfântului Nifon.

„În anul 1916, când mănăstirea m-a rânduit econom la moara din satul Mariana (metocul din Halkidikis), am ajuns în Dafni cu un vaporăș, care pare-mi-se, se numea «Elena». De acolo am plecat cu un alt vaporăș spre metoc, dar – vai, fratele meu! – la capătul peninsulei Sikea, la locul numit Kartalia, unde se încrucișează toate vânturile, ne-am primejduit să ne înecăm din pricina unei furtuni mari. Puteai să vezi cum marea se juca cu sărmanul vaporăș ca și cu o coajă de nucă. Vedeai cum prora lui când se afunda în apă, când se ridica în aer; trosnea din toate părțile și credeam că îndată avea să se sfărâme și să se facă bucățele.

Sf. Ierarh Nifon,
icoană

Toți călătorii erau înspăimântați, toți vedeau primejdia, adică moartea, care ne împresura. Auzeai strigăte și rugăciuni către Maica Domnului. Câteva femei cu copiii lor au început să plângă, să strige și să-L roage pe Hristos, pe Maica Domnului... Până și căpitaniii se înspăimântaseră. Atunci m-a cuprins frica și pe mine și am început să mă rog în picioare cu mâinile ridicate spre cer, strigând cu credință și cu mare glas: «Sfinte Părinte Nifon, apucă degrabă și ne mântuiește! Sfinte Nifon, izbăvește-ne! Sfinte Nifon, ne înecăm, mântuiește-ne!». Femeile, bărbații, căpitaniii, toți mă ascultau uimiți. Și, o, minunata ta îndrăznire pe care o ai la Hristos, Sfinte Părinte Nifon! – nu au trecut zece minute și îndată s-au potolit valurile și tulburarea pricinuită de vânturi. S-a făcut liniște desăvârșită și toți au rămas uimiți. Apoi căpitaniii m-au întrebat:

– Ei, călugăre, cine este Sfântul acesta care ne-a izbăvit?

Iar eu cu multă bucurie și dragoste le-am spus că acesta este Sfântul nostru, ocrotitorul mănăstirii noastre. Atunci, toți s-au minunat și au preaslăvit pe Domnul. I-au mulțumit și Sfântului Nifon, care ne-a izbăvit dintr-o mare primejdie”.

– Mă minunez, părinte Lazăr, de îndrăznirea pe care o are Sfântul Nifon la Hristos.

– Da, cu adevărat, are mare îndrăznire, i-am spus eu.

– Dar ascultă, să-ți spun acum cât folos află cei bolnavi de la Sfânt. Când se apropie clipa morții, cu câteva ceasuri sau chiar și cu mai mult timp înainte, după cum rânduieste Domnul, începe agonia. Atunci, vezi, bolnavul pătimește o mare supărare, începe să horcăie, tot pieptul îi arde, transpirație rece îi curge de pe frunte. Unii tremură de se mișcă tot patul cu ei. Alții fac semne cu mâinile. Și le fac de parcă s-ar apăra de înfricoșările demonilor, care atunci se sălbătesc și înfricoșează în multe chipuri sufletul ce se desparte de trup. Și, ca să nu lungesc vorba, atunci când eu îl văd pe bolnav în această stare, chem un preot, după ce mai înainte tămâiez și aprind o lumânare în sfeșnic și alta la icoană, și îi dau să citească deasupra bolnavului rugăciunea de ieșire a sufletului alcătuită de Sfântul Nifon. Și – o, minunile tale și marea ta îndrăznire la Hristos, Sfinte Nifone! – vezi, fratele meu, cum la 10-15 minute după ce termină preotul de citit rugăciunea, se petrece o schimbare cu cel bolnav, care mai înainte se chinuia și respira din greu. Îl vezi cum devine liniștit, ca o corabie care, după ce este lovită de valuri în largul mării furtunoase, află odihnă atunci când ajunge la liman. Închipuiește-ți că un asemenea lucru li se întâmplă bolnavilor care sunt gata să-și dea sufletul. După rugăciune, bolnavul se liniștește, încetează marea suferință, chinul i se scurtează și astfel moare în chip firesc.

De atâta amar de timp, de când îi slujesc pe bătrâni, observ acest lucru și mă minunez. Slăvit să fie Sfântul că ne-a lăsat această rugăciune!”

(Monahul Lazăr Dionisiatul, *Povestiri Dionisiate*, traducere de Ieroschim. Ștefan Nuțescu)